

tet og uheldig tendens til at udtale sig med en tro på, at markedet med de nuværende priser vil kunne klare alle problemerne. Det kan markedet ikke.

Hele situationen i EU er jo netop kendetegnet af, at vi har fået en liberalisering, men vi har ikke fået den politiske kontrollering og styring, som er fuldstændig afgørende for, om vi kan få en udbygning af en vedvarende energi-sektor, som vil være med til at modgå den meget store importafhængighed, vi som EU står over for.

Vi er faktisk i en situation i øjeblikket, hvor 50 pct. af vores brændstoffer importeres, og vi har udsigt til, at det stiger til 70 pct., hvis ikke vi handler i løbet af de næste 20-30 år.

Vi står over for en transportsektor, hvor energiforbruget af fossile brændstoffer er voldsomt stigende. Der er udsigt til, at der vil være tale om en stigning på 40 pct. i perioden frem til 2010.

Det er altså nogle meget alvorlige problemer, vi står over for, og ud fra vores synspunkt skal vi selvfølgelig vende det om og sige, at det er en chance, hvor vi både giver vores meget vigtige bidrag til at undgå en overordentlig farlig situation for kommende generationer og bidrager til at udvikle hele det økonomiske grundlag for det samfund, vi står i.

Det vil også være grundlaget for, at vi som medlemmer af EU kan være med til at presse USA til igen at forpligte sig over for Kyotoprotokollen. For er der noget, der vil kunne lægge et pres på USA, så er det, hvis der kommer en fremadrettet teknologiudvikling i Europa. Det er noget, amerikanerne har respekt for – godt nok ikke for ret meget andet, men dér har vi til gengæld en mulighed for at handle.

Kl. 19.20

Elsebeth Gerner Nielsen (RV)

Med Kyotoprotokollen er vi kommet et skridt i den rigtige retning, når det drejer sig om at begrænse klimaændringerne – men også kun et skridt, som dog bliver større af, at EU nu samlet ratificerer Kyotoaftalen.

Det, at vi ratificerer sammen, viser også noget om den styrke, der er i det europæiske samarbejde. Netop i en situation, hvor vi må konstatere, at USA er meget fodslæbende i forhold til den globale miljøindsats, er det fantastisk vigtigt, at der nu er en stor klump af lande, som arbejder sammen om at være med til at ratificere Kyotoaftalen. Det må alt andet lige lægge et pres på den amerikanske regering.

Som vi også talte om tidligere på dagen, kommer vi i de kommende måneder til at drøfte, hvordan vi selv når målet. Hvordan når vi selv en reduktion på 21 pct.?

For Det Radikale Venstre er det selvfølgelig fuldstændig afgørende, at vi i første omgang fejler for egen dør, altså at vi selv gør en aktiv indsats og stiller os selv nogle ambitiøse mål med hensyn til, hvor meget vi selv kan klare.

Det er vores opfattelse, at hovedparten af CO₂-reduktionen selvfølgelig skal foregå i Danmark. Det er ikke bare, fordi vi synes, at det er pænest at gøre det på den måde. Det er også, fordi vi er ret overbevist om, at det betyder fantastisk meget for dansk konkurrenceevne.

Selvfølgelig er det sådan, at med det pres, der er på miljøområdet i Danmark, eller der i al fald hidtil har været, har vi også været med til at presse en teknologisk udvikling i gang. Vi har været med til at understøtte en teknologisk fornyelse, og teknologisk fornyelse er en forudsætning for øget produktivitet.

Af samme grund skal vi selvfølgelig ikke sætte den innovationsproces i stå. Det er vigtigt, den fortsættes, og at regeringen går foran ved at opstille nogle ambitiøse mål.

Hertil kommer, at hvis ikke ilandene står for den her innovative proces, hvem skulle så? De fattige lande har selvfølgelig ikke råd til f.eks. at investere i forskning omkring vedvarende energi.

Vi siger også ja til Joint Implementation i begrænset omfang. Men spørgsmålet er, om vi ikke skal stille nogen krav ud over CO₂-reduktionerne, når vi laver Joint Implementation. Man kunne f.eks. stille som krav, at det er i orden, at CO₂-reduktionerne konteres hos os, men der skal altså være tale om projekter, som også har andre effekter end dem, der decideret har betydning for klimaet, altså nogle miljømæssige effekter i det land, vi arbejder sammen med.

Vi er også indstillet på at gå med til kvotehandel, selv om vi er meget, meget tøvende over for det, for, som vi også har været inde på tidligere i dag, hvordan undgår vi, at det bare er varm luft, man køber? Hvordan sikrer man sig, at der bliver tale om reelle miljøforbedringer?

Jeg må advare imod, at vi endnu en gang lader de fattige lande bære byrden for de rige landes forbrug. Vi har opkøbt deres råstoffer, vi har udnyttet deres arbejdskraft. Hvis vi nu også opkøber deres CO₂-muligheder og dermed deres reelle vækstmuligheder, er målet for, hvad man kan tillade sig, langt overskredet.